

2. Джулер А. Креативні стратегії в рекламі : А. Джулер. – СПб. : Санкт-Петербург, 2008. – 384 с.
3. Ліпсиц І. В., Дімшиц М. Н. Основи маркетингу: підручник / І. В. Ліпсиц., М. Н. Дімшиц. – М. : Геотар-Медіа, 2014. – 208 с.

Тетяна Rogozянська

Науковий керівник: к. п. н., доц. Підлипняк І. Ю.

РОЛЬ СІМ'Ї У ВИХОВАННІ ОБДАРОВАНОЇ ДИТИНИ

В сучасних умовах навчально-виховного процесу вивчення і використання індивідуальних особливостей дітей набувають все більшого значення. Сьогодні завдання освіти більше спрямовані не на оволодіння все зростаючою сумою знань, а на розвиток здібностей і пізнавальних інтересів дошкільників, підвищення їх активності в пізнавальній і практичній діяльності.

Проблемою обдарованих дітей продуктивно займалися психологи: М. Лейтес, В. Чудновський, В. Юркевич, А. Савенков, А. Хуторський, Є. Белова, А. Матюшкін, Л. Матвєєва.

Обдарованість – це «високий рівень задатків, схильностей»; «є результатом і свідченням високого рівня інтелектуального розвитку індивіда» [5, с. 107].

«Обдаровані діти – діти, в яких у ранньому віці виявляються здібності і здатність до виконання певних видів діяльності. За здібностями обдаровані діти далеко випереджають своїх ровесників. Відчутною ознакою обдарованості дитини є випереджаючий розвиток її інтелекту щодо її віку. Для обдарованої дитини характерні: висока активність розуму, підвищена схильність до розумової діяльності, інтерес до певного виду діяльності, елементи оригінальності в ній, потяг до творчості. Негативні риси обдарованої дитини – надмірна зосередженість на улюбленій справі і своїх здібностях, байдужість до інших людей і духовних цінностей, слабка комунікабельність. При вивченні обдарованої дитини не можна випускати з поля зору діалектичну єдність загального, особливого й одиничного. Адже і сама обдарованість може бути більш загальною або торкатися якогось окремого виду діяльності» [5, с. 107].

Обдаровану дитину інколи порівнюють із губкою, що поглинає найрізноманітнішу інформацію та відчуття. Усе сприймаючи й на все реагуючи, така дитина проявляє надмірне захоплення в усьому – в емоційних реакціях, інтелектуальних заняттях, суперництві з братами й сестрами, протистоянні дорослим. Вона надмірно рухлива, невгамовна, особливо чутлива до всього – до емоцій і почуттів, звуків, дотиків, запахів тощо [2].

Прагнення обдарованих зрозуміти, дослідити, знайти логіку – така сама важлива риса, як і здатність бачити можливості та альтернативні рішення. У неї формуються уявлення, що саме завдяки успіху можна

отримати максимальну увагу та безумовну любов батьків, повагу навколишніх. На цій основі згодом і виникає життєва формула дорослого: головне в житті – успіх [1].

Якщо дитина не дотягує до завищених стандартів, які пропагує сім'я, у неї з'являється почуття провини, що теж породжує внутрішні проблеми. Тому необхідно допомогти особистості виявити й реалізувати дані природою здібності зі значною користю для себе та навколишнього світу. Адже кожна дитина – це унікал у своєму роді, неповторна індивідуальність, яка потребує особливого підходу. Це діамант, який потрібно відшліфувати, щоб у його гранях заграли веселкові барви [7].

Немає не обдарованих дітей – є дорослі, які не займаються розвитком дитини, адже будь-яка здібність потребує розвитку. Як би не впливало на розвиток особистості і обдарованості дитини цілеспрямоване навчання, виховання і наявність у нього природних завдатків, значення і вплив сім'ї є вирішальним і безперечним. Батьки першими помічають ознаку обдарованості в дитині, від їх реакції і подальшого відношення багато залежить доля юного дарування. Розкриття обдарованості в процесі розвитку обдарованої дитини – процес двосторонній, що дарує радість пізнання і творчості, як дитині, так і батькам. Обдарованість, безумовно, дар природи. Поширена думка, що якщо дар даний людині, то він не зникне і обов'язково проявиться. Проте дослідження останнього часу спростували цю точку зору. Обдарованість існує лише в постійному розвитку і головну роль в розвитку обдарованості грає сім'я [6].

Нерідко, навіть зовні, здавалося б, несприятливі умови розвитку виявляються байдужі для розвитку обдарованості, а ось особливо важливим, практично обов'язковим, для сім'ї будь якої обдарованої дитини являється любов і підвищена увага до дитини, віра в його сили. Адже якщо не вірити в талант, не розуміти своєї ролі в розвитку дитини, безглуздо мріяти про розкриття його творчого потенціалу на цю дитину [4].

Адже обдарованість дитини багато в чому залежить від того, які здібності мають самі батьки, і як вони розвиватимуть природні задатки дитини. Саме на батьків в першу чергу орієнтується дитина спочатку несвідомо, а потім досить усвідомлено, переймаючи їх манеру поведінки, відношення до людей, роботи, подій і речей. Саме у силах сім'ї створити умови для творчого розвитку дитини у будинку і поза ним (забезпечення необхідними матеріалами, місцем для творчості; організацією відвідування дитиною гуртків, студій; запрошення фахівців для індивідуального зайняття та ін.). У спілкуванні з дитиною люблячі батьки самі активно включаються в спільну пізнавальну діяльність загальні ігри і зайняття, спільне дозвілля зовні удома, залучення дитини до процесу обговорення і рішення пізнавальних завдань і проблем. Це нерідко призводить до об'єднання загальних пізнавальних і особових інтересів, на основі яких між дитиною і батьками виникають стійкі дружні стосунки. У таких випадках батьки самі починають навчати свою дитину і дуже часто стають справжніми наставниками на довгі роки. Величезну роль в розвитку

обдарованої дитини має емоційний клімат сім'ї. Довірчий стиль дитячо-батьківських стосунків, доброзичлива і вільна атмосфера у будинку – створюють сприятливу психологічну базу для розвитку творчої особистості [3].

Таким чином, можна зробити висновок, що відношення батьків до дитячої обдарованості – це один з основних чинників, що впливають на реалізацію можливостей дитини, і тільки сім'я може дати дитині можливість розвитку здібностей на найважливішому і ранньому етапі. Головним завданням виховання обдарованої дитини є: формування та розвиток її здібності до самоактуалізації, до ефективної реалізації її підвищених можливостей у майбутньому, в зрілій професійній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Барко В. І. Як визначити творчі здібності дитини? / В. І. Барко, А. М. Тютюнников. – К. : Україна, 1991. – 192 с.
2. Володарська Ж. Робота з обдарованими дітьми / Ж. Володарська, Т. Докійчук // Психолог. – 2011. – № 22–23. – С. 15–30.
3. Івануць О. Роль сім'ї у процесі соціалізації обдарованих дітей / О. Івануць // Психолог. – 2009. – № 11–12. – С. 56–58.
4. Комаров К. Система роботи з обдарованими дітьми / К. Комаров // Психолог. – 2010. – № 8. – С. 8–13.
5. Пономарьова-Семенова Р. О. Теоретико-концептуальні підходи до проблеми обдарованості і креативності / Р. О. Пономарьова-Семенова // Обдарована дитина. – 2002. – № 7. – С. 12.
6. Ткачук А. Стратегії навчання обдарованих дітей / А. Ткачук // Психолог. – 2011. – № 34. – С. 29–30.
7. Янковчук М. М. Розвиток обдарованості: практичний досвід / М. М. Янковчук // Обдарована дитина. – 2009. – № 5. – С. 59–62.

Єлизавета Романюк

Науковий керівник: к. п. н., доц. Медведєва М. О.

РОЗВ'ЯЗУВАННЯ СИСТЕМ ЛІНІЙНИХ НЕРІВНОСТЕЙ З ДВОМА ЗМІННИМИ РІЗНИМИ СПОСОБАМИ

Дослідження теорії систем лінійних нерівностей становить важливу проблему в сучасній математиці. Наприклад, побудова фундаментального набору розв'язків для систем, що складаються з однієї або декількох нерівностей. Фундаментальні питання в області теорії розв'язання систем лінійних нерівностей далеко невичерпані.

Нерівності виду $ax+by \leq c$ або $ax+by \geq c$, де x і y – невідомі змінні, a, b і c – деякі числа, причому a і b відмінні від нуля, називаються лінійними нерівностями з двома змінними. Наприклад: $2x+5y \geq 5$

Пара чисел називається *розв'язком лінійної нерівності з двома змінними*, якщо при їх підстановці в рівняння виходить вірна нерівність. Наприклад: пара чисел (1,2), є розв'язком лінійної нерівності $2x+2y \leq 5$.